

25.11.21 – 20.5.22

#ManualsSonsCòsmics

Aquesta exposició desplega una selecció incompleta i subjectiva de publicacions que, mitjançant l'autoedició col·lectiva i experimental, aborden les urgències entorn de l'emergència climàtica i l'autogestió dels recursos. La investigació parteix de l'impacte del treball del difícilment classificable arquitecte, inventor i utopista Buckminster Fuller en diverses generacions de creadors a l'hora de buscar formes alternatives d'habitar l'espai i de relacionar-se amb el medi ambient des de les premisses del «fes-ho tu mateix» i el «més amb menys». Les influències que aquestes i altres teories utòpiques han exercit en el pensament i la creació són recognoscibles en publicacions com *Whole Earth Catalog* (1968) o *The New Woman's Survival Catalog* (1973). Aquests dos repertoris de recursos alternatius es consideren referents contraculturals que van nodrir hippies, beatniks i una sèrie de moviments fonamentats en l'autogestió i en l'ecologia llibertària feminista. A més, *Whole Earth Catalog* s'esmenta sovint com a precursor de la filosofia de l'establiment de xarxes descentralitzades que va donar lloc a Internet, entesa com una comunitat col·laborativa, alternativa i revolucionària, abans de ser devorada per la cibercultura.

La mostra es fixa en projectes comunitaris que es van servir de publicacions autoeditades per disseminar de manera independent idees que desafien els interessos del poder establert i proposen el despertar d'una nova vida espiritual al marge del sistema: col·lectius pacifistes com Drop City o The Farm; arquitectes com els de Právo o Christiania; o basats en el disseny i l'arquitectura radicals, com Steve Baer o Ken Isaacs... Són projectes que no es van limitar a fer circular les seves idees a través de publicacions en paper, sinó que, amb voluntat d'experimentació i ampliació de la consciència –i sovint sota els efectes de còctels lisèrgics i ritmes hipnòtics produïts amb sintetitzadors modulars–, van utilitzar la música com a catalitzador en meditacions sonores des de l'escolta conscient i profunda, com les generades per l'artista Pauline Oliveros.

Referències com *Mother Earth's Plantasia* (1976) de Mort Garson o *Green* (1986) de Hiroshi Yoshimura van emprar instruments electrònics per crear música per a plantes i humans. Aquestes pràctiques es van plantejar unes altres formes de camaraderia amb la natura que qüestionen la visió antropocèntrica i proposen noves relacions interespecífiques, estudiades des del feminisme tentacular especulatiu per la filòsofa i biòloga Donna Haraway.

Un element que va propiciar el canvi de paradigma produït en aquells anys va ser la publicació, el 1968, de les primeres fotografies en color del planeta Terra en conjunt fetes des de l'espai –que van aparèixer, i no és cap casualitat, a la portada de *Whole Earth Catalog*. Aquestes imatges van ajudar a generar una presa de consciència col·lectiva del planeta com un ens global, interconnectat i suspès en un espai negre infinit, i van constituir un caldo de cultiu per a l'aparició de les atmosferes sonores electròniques pròpies de la música *ambient* i el *techno*. Dins d'aquest panorama també destaquen els projectes que somien amb fugir de la Terra, de vegades afectats per les noves formes de consciència alterada químicament i/o espiritualment, que van servir per posar a prova la pista de ball com un espai per fer política a través d'experiències empàtiques.

En aquest context sorgeixen moviments musicals híbrids o sincrètics que trenquen els esquemes del pensament occidental sobre la música: el *cosmic techno*, l'*ambient techno*, els ritmes trencats o el temps *dubbing*. Les propostes lligades a l'afrofuturisme i a l'experimentació amb l'optimització tecnològica de les màquines de ritmes generen una utopia (o distòpia) enmig de la transició al sistema postfordista i a la tecnocràcia. Les textures i els ritmes

profunds, orgànics i interconnectats, exigeixen una escolta atenta i ens recorden, des de la consciència ancestral del ritme, la necessitat de vetllar pel medi ambient.

Partint de totes aquestes manifestacions, ja de caràcter històric, dels èxits i fracassos de la contracultura i de les seves influències en la cibercultura, aquesta exposició explora futuritats possibles, recombinables i heterogènies. Ens plantejem el paper de les arquitectures utòpiques, els viatges psicoàutics i les experiències sòniques en bucle com a vies d'accés a d'altres formes de coneixement des de diversos plans perceptius. Rastregem produccions impreses i sonores relacionades amb les poètiques del mar i l'ús de l'aigua com a objecte, que generen, des del present, narratives sobre altres maneres d'habitar el planeta davant d'una emergència climàtica que està depassant totes les expectatives i ansietats previstes.

Pèr dur a terme la nostra tria, ens hem adreçat a fronts sònics de música urgent que entén que les màquines de ritmes funcionen com extensions de la màquina biològica en un cos ciborgsònic que opera segons la lògica de la cosmotècnica. Es giren les tornes i davant la utopia de la globalització hi apareix l'afartament i la necessitat de reconèixer la multiplicitat de cosmologies, més enllà del desig d'universalització propi del colonialisme i la modernitat.

Ens interessa la fisicitat, la tactilitat i el valor simbòlic de les autoedicions que aspiren a generar continguts al marge de la institució i dels circuits comercials; una activitat que, en alguns casos, comença sent una autoedició puntual que es converteix en un projecte editorial per difondre també el treball dels altres, de manera que es genera un sistema ecosocial entorn de l'acte de publicar. Reivindiquem la idea de l'impressor/a – editor/a com a activista, que sorgeix durant els últims anys seixanta i que continua viva en l'actualitat. Parlem de projectes que experimenten amb publicacions que performen, que reflexionen sobre la reutilització de materials i objectes de rebuig i la precarietat de recursos; de segells que operen com experiments *low-fi*, que alteren els espais liminars entre les cosmologies rural i urbana i editen objectes amb biomaterials; de fanzins, manuals i formats sonors que assagen narratives terapèutiques entorn del plaer, el descans, la improductivitat, el guariment col·lectiu o la criança.

Amb connexions vibratòries, proposem una tria de peces que s'organitzen a través del contacte, projectes que operen com a refugis que, des de la creació, l'activisme i el pensament, planten cara a la catàstrofe ecològica. Aquestes edicions aparentment inofensives reclamen una aliança necessària entre espècies, un ecofeminisme amb voluntat de guarir les ferides causades en el planeta i en els seus habitants pel capitalisme patriarcal. I ho fan acudint al caràcter dinàmic i virat de les publicacions en la seva fisicitat d'estructures lleugeres i resistents –com els *Dymaxion* o les cúpules geodèsiques de Fuller–, a la resiliència del llibre i del disc com a objectes sensorials en un món d'obsolescències i virtualitats.

MANUALS DE REPARACIONS I SONS CÒSMICS

Autoedicions per guarir l'univers sencer

Centre d'estudis i documentació

Comissariat i textos:

Magui Dávila i Maité Muñoz

La metodologia curatorial utilitzada en aquest projecte articula els conceptes de la investigació en temes interdependents, seguint el principi arquitectònic de la tensesitat, que vincula components aïllats a través de nodes sensors i es diferencia de estructures fixes integrals. Aquesta manera d'establir relacions, pròpia dels continguts generats de l'autoria col·lectiva o l'storytelling, ens permet organitzar les publicacions de flexibilitat d'acord amb una filosofia de contacte i distribució oberta. Es tracta de mantenir una mirada que contribueixi a la deslocalització i destemporalització de les pràctiques que treballen per als interessos comuns i la diversitat tecnològica com a polítiques per a l'ecologia, per «seguir amb el problema».

